

דבר המערכת

פתח תקוה

חרדת הדין האופפת אותנו בימים אלו 'מופרת' בהוראת חז"ל. תגלחת בער"ה המורה על ביטחוננו בצאתנו זכאים בדין, "לך אכול בשמחה" אחר תפילות ר"ה, מעדנים ומתיקות להמתיק לסימנא טבא, איך כל זה 'מסתדר' עם הדין המתוח עלינו באלו הימים.

באמונתנו אין 'סוף', אשר על כן ליהודי אין מונח בחייו שמבטא 'סופיות' או 'סיום'. כיוון

המשך בעמוד 12

קיצוץ*

*צטאון איגוד קהילת הבוגרים

קיצוץ* | גליון כ"ד | אלול התשע"ז | יו"ל ע"י איגוד הבוגרים ישיבת מיר - מודיעין עילית

כי מציון תצא תורה

תורת ארץ ישראל

ישיבת מיר בארץ ישראל

בשנת תש"ד ייסד מרן ראש הישיבה הגרא"י פינקל זצוק"ל בירושלים את ישיבת מיר. גרעין הבחורים שפתחו את הישיבה היו בחורים מובחרים שהגיעו

מישיבת 'עץ חיים' בראשות מרן הגרא"ז מלצר זצוק"ל. המעבר מישיבת 'עץ חיים' לייסוד ישיבת 'מיר' לא היה פשוט. הגאון רבי אפרם בורדיאנסקי זצ"ל שנועד לשמש כר"מ בישיבה הוא שהביא את דבר פתיחת הישיבה לטובי תלמידיו שעברו תחתיו בעץ חיים, והדילמה שניצבה בפניהם הייתה גדולה. לאחר מסכת התחבטויות קשה בעיקר סביב נושא כבוד התורה הכרוך בעזיבת ישיבת 'עץ חיים', החליטו להכנס אל הקודש פנימה ולשאול לעצת ה' מפי מרן החזו"א זצוק"ל. מרן החזו"א הסכים ברוב קשב להתלבטויותיהם, איזן, חקר ודרש אולם לכלל הכרעה לא בא.

לבסוף, הציע להם לבקש הכרעה בקרב גדולי ירושלים. כעבור זמן מה נפלה ההחלטה וקבוצת הבחורים החליטה להיענות לבקשת של רבינו.

בתחילה קבעה הישיבה את מושבה בבית הכנסת 'בית ברוך' בשכונת מאה שערים, כששנתיים קודם לכן נוסד בידי מרן זצוק"ל בבית הכנסת כולל לאברכים מובחרים שגם הם רובם ככולם היו בוגרי ישיבת 'עץ חיים'. הכולל השתלב עם הכולל של גיס רבינו, הגר"ד סוקולבסקי זצ"ל, ועל ראשוני הולמים בו נמנו הגר"ח ברים זצ"ל, הגרמ"י לנדא זצ"ל והגרד"ם קרויזר זצ"ל. בשנה השניה הצטרפו מי שהיו לימים חברי הבד"צ הגר"י בלוי והגר"מ ברנסדורפר זצ"ל. בתוך זמן קצר היה צר המקום מלהכיל את יושביו והישיבה העתיקה את מקומה לבית הכנסת שבשכונת בתי מילר. בזמן ההפגזות בשנת תש"ח עברה הישיבה באופן ארעי לבית הכנסת 'אחווה'. הישיבה החלה להתנסות לתפארה וביססה את מקומה כפי שידעה בימיה הטובים.

רבינו לא הבחין בין עדה לעדה ועל תלמידיה הראשונים של הישיבה נמנו כלל החוגים כולל מחוגי הקנאים. רבינו לא מסר שיעור יומי אלא רק שיעור כללי רק אחת לכמה שבועות, כמגיד שיעור הוא הביא לשם כך את הגאון רבי אפרים בורדיאנסקי זצ"ל ששימש קודם לכן כר"מ הכיתה הגבוהה בעץ חיים. הגר"א טוקר שלט"א נזכר באהבת תורה של הגר"א בורדיאנסקי, כאשר פעם אחת לאחר שכתב ידו לארוחת הצהרים הזעיקם שוב הגר"א כשהוא מסביר להם ששכח לעמוד על נקודה חשובה, במשך מספר דקות בהביר בהתלהבות את הנקודה אותה רצה להעביר ורק אז הם שבו לאכול.

המסכת הראשונה שנלמדה בישיבת מיר הייתה מסכת יבמות, ולרבי אפרים היתה תוכנית לסיים את יבמות עד תומה בלא להפסיד אף סוגיא במסירת שיעור עליה. משום כך סדר הלימוד היה תובעני ביותר כאשר לאחר סיום תפילת שחרית ואכילת פת שחרית חטופה נכנסו לשיעורו של רבי אפרים שנמשך ברצף שלוש שעות.

פנים בית המדרש המרכזי בהיבנותו שנת תש"ד

רבי אפרים בא מבית מדרשו של מרן הגר"ח מברסק זצוק"ל, בהיותו חניך ישיבת קמניץ בליטא, מה שמשך והלהיב רבים מצורבי התלמידים בירושלים שנחשפו דרכו לשיטת הלימוד המיוחדת לבית בריסק, כאשר הספר 'חדושי הגר"ח מברסק' כלל לא היה בנמצא באותם ימים, מלבד בודדים שהחזיקוהו כמו מרן הגרש"ז אוירבך זצוק"ל.

ההתמדה באותם ימים ראשונים הייתה עצומה בעידודם של מרן הגרא"י והגר"א, ובני החבורה סייעו את מסכת יבמות וחזרו עליה כ-12 פעמים. הראשון ששימש כמשגיח בישיבה היה הגאון רבי זלמן רוטברג זצ"ל, לימים ראש ישיבת 'בית מאיר', שהגרא"י הכירו עוד ממיר בליטא, והגר"ג בישיבה היה הגאון רבי יהושע ברים זצ"ל.

בשנת תש"ט ביקש רבינו ממרן הגר"י לווינשטיין זצוק"ל שיבוא לכהן פאר כמשגיח בישיבת מיר, משרה בה נשא כבר בעבר, מרן הגר"י נאות לבקשה ודבר בואו של איש קודש זה לישיבה עורר תהודה רבה בציבור.

בשיחתו הראשונה התגלתה ענוותנותו הנדירה כשפתח ואמר שתמיהה היא איך הוא שעלה מטומאת ארץ העמים יכול לומר שיחה בפני בני ארץ ישראל וירושלים, אולם הוא יחזור על דברים ששמע מרבי ירוחם ממיר ששמע מרבו הסבא מקלם ששמע מרבו הגר"י סלנטר, ששמע מרבו הגר"ז מסלנט, ששמע מרבו הגר"ח מוולאז'ין שקיבל ממרן הגר"א מוילנא, והיות שמקובל שדברי מרן הגר"א הרי הן כתורה מסיני לכן הוא מתיר לעצמו לומר את הדברים בפניהם.

רב ותלמידיו

באותו זמן החלה בניית בנין הישיבה בשכונת בית ישראל, שכונה שהיוותה אז שטח ספר על הגבול בין ישראל לירדן, מכח הסכמי שביתת הנשק שנכנסו לתוקפם. כבר בשנת תש"ד רכש רבינו את הקרקע אולם רק בשנת תש"ז החלה למעשה הבניה שהתנהלה בעצלתיים עקב המצב הביטחוני הקשה ששרר באותם ימים. בשנת תש"ח לאחר ההפגזות של מלחמת השחרור צברה הישיבה חובות רבים והמשך הבניה הוטל בספק, בעקבות כך נאלץ לראשונה מרן הגרא"י לשים פעמיו לארה"ב, לחדש את הקשר עם תלמידיו מן העבר ע"מ שיטו שכם להמשך קיומה של הישיבה. ואכן, כעבור חצי שנה שב רבינו כשביכולתו לסיים את השלב הראשון של המבנה - את הקומה הראשונה, שמשמשת כיום כחדר האוכל, אולם אז שימשה כבית המדרש. במקביל נמשכה הבניה של השלד, כך ששלוש שנים לאחר מכן נכנסו ללמוד בבנין הישיבה החדש. הבנין נבנה אודות לסיועם של בני הזוג ר' אלכסנדר סנדר ופייעק קויפמן שהתגררו בניו יורק.

גדולי התלמידים שליט"א מספרים שטובי הבחורים באותם ימים נמשכו

הגאון הגדול ר"נ פרצוביץ זצוק"ל במסירת השיעור כללי הראשון

מרן המשגיח הגר"י לווינשטיין זצוק"ל עם מרן הגאון רבי אליעזר יהודה זצוק"ל

הישיבה בבית הכנסת 'אחווה'

למיר' כאל אבן שואבת בגלל דמותו הקמאית הקורנת באור אהבת תורה של מרן הגרא"י, כאשר הוא שש כמוצא שלל רב על כל חידו"ת ששמע מפי תלמידיו, ע"פ רוב בשעה שסעד את ארוחותיו, ואף המילגה שקיבלו האברכים הייתה חלקה כפופה להרצאת חידו"ת באוזניו. שמיעת חידו"ת לא הייתה מהאוזן ולחוצץ. רבינו היה מתערב כל העת בעת הרצאת הדברים, מטיל סברא הפוכה לעומת נושא הדברים והלך עימו הלוך ושוב, וכפי שהסביר פעם לרבנית ששאלה אותו על כך, שכל מטרתו בזה שהבחור והאברך יבינו את הדברים שהם אומרים בצורה טובה יותר. סיבה נוספת הייתה שרבים ראו ברבינו דמות נערצת של גדלות עצומה בתורה שיש ללכת בדרכה כשהיה ידוע שרבינו מסיים את הש"ס כל שנה, כל חצי שנה ש"ס משניות וכל ארבעה חודשים את כל חלקי הרמב"ם. לפעמים שהיה דורש מבחורים להצביע על מקור בש"ס לדברי רמב"ם מחודשים וכשלא היו יודעים היה מציינ מהיכן דברי הרמב"ם נובעים.

לאחר בואו של מרן הגר"ח שמואלביץ זצוק"ל לישיבה, רבינו היה מוסר שיעור כללי רק בפתיחת הזמן וחתנו הגר"ח היה ממשיך בשיעורים על הסדר, כך שבמשך הזמן עיקר הקשר של הבחורים והאברכים עם רבינו היה דרך ה'לדבר בלימוד'. כמו"כ למרות ששימשו בימיו כמשגיחים מרנן הגר"י לווינשטיין והגר"ח פינקל זצוק"ל, עדיין רבינו לא הסיר מעצמו את אחריותו הרוחנית לבני הישיבה ועם תחילת סדר א' היה מסתובב בבית המדרש והיה מעיר למי שאיחר לסדר. אך רבינו לא עשה זאת כשוטר העומד על גבי תלמידיו אלא מתוך דאגה עמוקה לכלל חייהם של הבחורים הן הרוחניים והן הגשמיים, תלמידים וותיקים וזכרו לספר איך בתקופת הצנע שבשר כשר למהדרין לא היה בנמצא הצליח רבינו להביא בשר מחו"ל בדרך לא דרך ולחלקו לתלמידים. תלמיד אחר מספר על כך שפעם לפני התקיעות מיהר לעלות לאחר הקידוש מהאולם עוד בטרם התקבץ הציבור, רבינו הבחין בו וניגש לשואלו בדאגה אם כבר טעם משהו. למרות יראת הכבוד שחשו כולם מפניו בכ"ז ענוותנותו עלתה על הכל ומעולם לא הסכים שישרתו או יכבדו אותו ואף כשנכנס לישיבה לא הרשה שיפנו לו מקום לשבת וק"ו שאחר יפנה את מקומו בשבילו!.

רבינו דאג בימים נוראים עד התקדש היום לסלק את כל חובותיו לבחורים, ובעש"ת התבטא שהוא מתפטר ממשרתו כראש ישיבה ואינו חפץ שיתייחסו אליו ככה כדי שאף בב"ד של מעלה יחשב כאדם פשוט ולא כראש ישיבה. משום כך אף לא הסכים לקבל עליה ברה"כ כתוארו וכיבודו.

מרנן הגר"ח והגר"נ

מרן הגר"ח שמואלביץ זצוק"ל נשא במשרת ראש ישיבה עוד מתקופת היותה של ישיבתנו על אדמת אירופה ובגלות שנחאי. שנים מספר לאחר התבססותה של הישיבה בירושלים בידי רבינו, ביקש מרן הגר"ח מחתנו רבי נחום כי יעתר לקבל על עצמו מסירת שיעורים בישיבה. רבי נחום היסס, למרות שהחזיק את עצמו כתלמיד בפני חותנו ובפני רבינו, והדבר בא לידי ביטוי בין השאר כשמסרו מרנן זצוק"ל שיעור כללי בביהמ"ד ישב רבי נחום בשורה הראשונה והקשיב כתלמיד מן המנין, למרות זאת היסס בדבר ההצעה והתנה את קבלת המשרה בתנאי שמרן המשגיח רבי יחזקאל זצוק"ל יאשר לו זאת. רבי יחזקאל נתן את הסכמתו ורבי נחום התמנה לראש ישיבה. הנהגתו של רבי נחום הייתה ענוותנית וחסרת עכבות עם הסובב אותו, כולם חשו בנוח לשוחח עימו, לא רק בלימוד אלא אף על כל נושא שבעולם כשהשך להיוועץ באדם גדול. למרות גדלותו המופלגת וגאונותו הבלתי מצויה בלימוד התאים את עצמו לגודל פשטותו ויקרת ענוותנותו לכל חברותא ולכל בחור שבא לשוחח עימו בלימוד.

לבקשתו של מרן הגרא"י זצוק"ל שקד רבי נחום על הוצאות ספרי השיעורים של רבינו 'דברי אליעזר', והשקיע עמל רב בעריכת השיעורים והוצאתם לאור. למרות עשירותו לא היו בידו עקב עול סדרי הישיבה שרבעו על כתפיו בכל זאת הקדיש את לילותיו ואת ימי שישי לעריכת השיעורים. ואחר כל זאת כשיצאו לאור עולם הדברים מאירים וברורים לא החזיק שום טיבוחא לנפשיה.

ההערכה העצומה שחש רבי חיים לחתנו רבי נחום הייתה ללא גבול. כשחלה רבי נחום ורבי חיים מילא את מקומו באמירת שיעורו הנודע בבחיורו ועמקותו המופלאה אמר לתלמידים: "גם אם אומר דף גמרא טוב רבי נחום אומר זאת טוב ממני". תלמיד ותיק העיד כי רבי חיים אמר לו שרבי נחום הוא ראש ישיבה גדול ממנו והוא הראש ישיבה הגדול של מיר. הקשר ההדוק בין התלמידים הראשונים לרבנותיהם שנמשך גם שנים לאחר מכן, סבור אחד התלמידים, שמקורו כי כל מה שביקשו מהם לעשות לא היו אלו הוראות ומטלות שיש לעמוד בהם, אלא הן תביעות שרבינו וכל הצוות תבעו זאת קודם כל מעצמם ויישמו אותם בעצמם במשך שנים רבות בחשק והתלהבות, ורק לאחר מכן באו בדרישה שכזו מהבחורים.

הרחיבי מקום אהלך

בי"ט בתמוז תשכ"ה כבו המאורות. בשעת בוקר אחר שמרן רה"י הרא"י זצוק"ל עסק במשא ומתן בתורה עם אחד ממקורביו, ניכר היה עליו שאלו שעותיו האחרונות, הוא התהלך בחדרו אנה ואנה אחוז שרעפים, ולפתע בשעה 15,30 נחלש וכרע תחתיו. בני הישיבה פתחו את ארון הקודש בזעקות שבר ובאמירת תהלים אך נענו כעבור מחצית השעה כי ניצחו אראלים את המצוקים ונשמחו הטהורה של רבי אליעזר יהודה שבה ליוצרה. למחרת התקיימה הלווייתו הגדולה, כשחתנו מרן הגר"ח שמואלביץ זצוק"ל זועק את שברו בהיכל הישיבה, ולגדל האבל הורה במר ליבו לכל קהל האלפים לישב על הארץ לאות צער על ספר תורה שנשרף, על סילוקו של האי חסידא ופרישא. לאחר מסע ההלוויה נטמן מרן זצוק"ל בחלקת הרבנים שבהר המנוחות.

כממשיך דרכו בראשות הישיבה התמנה בנו, הגאון רבי בנימין ביינוש פינקל זצוק"ל, לעמוד בראשות הישיבה, אותה הנהיג בעוז ותעצומות ובהצנע במשך עשרים וחמש שנים, ואלפים התחנכו על ידו בתקופה זוהרת זו.

סמל של גדלות בכל המובנים היה רבי בייניש, כוחות אלו נתנו לו את העוז להנהיג את הישיבה וליצוק בה את הדפוס ואת הכיוון שתלך אליו עם השנים. בכוחותיו הגדולים דרש קודם כל מעצמו. עשרות פעמים כפשוטו סיים ש"ס בבלי ואת ששת סדרי משנה - מאות פעמים, המשניות בביתו היו בלויות מרוב שימוש. ויחד עם זאת כך את הנהגתו הטמירה בכיסוי על כיסוי של ענווה עד שמעטים עמדו על גדלותו האמיתית בתורה. כך גם תבע מעצמו לגדל נקיות ויראתו בהנהגת הישיבה. הגר"ב לא נהנה כנקיפת אצבע להנאתו הפרטית מכספי הישיבה, והתרחק ביראתו מכל סרך של שקר וריבית בהשגת מקורות מימון לבניית הישיבה. הנהגה זו הייתה משימה לא פשוטה כיוון שבתקופתו הורחבו גבולות הקדושה עד למאד ובעצם רבי בייניש הוא זה שציק את היסודות והדפוס לגודל והעוצמה כפי שיישיבתנו על כל סניפיה וסעיפיה משפיעה באופן ישיר על כלל רחבי העולם היהודי כולו ובפרט על עולם התורה. לשם דוגמא: רבי בייניש הוא יצר את 'חבורת דף', חבורה ששמה לה יעד להשלים דף ליום. היה זה חידוש שלא היה מוכר עד אז, של 'חבורות' אברכים ייעודיות בתוך מבנה כללי של כולל.

ביום ג' ח"י שבט תש"נ לאחר מחלה קצרה וקשה, השיב את נשמתו בטהרה, כשהוא מותיר אחריו את בני המשפחה והמוני תלמידיו אבלים ומבכים מרה. מרן רה"י הגר"צ זצוק"ל חתנו של רבי בייניש אמר בין היתר בהספדו המרגש: "היום יום שלישי, זה היה היום של השיעור הכללי שאמר, ואנו עומדים כאן לפני מיטתו... יהי רצון שתהיה מליץ יושר לחוק את הישיבה בשברונה". את ההספד המרכזי נשא מרן הרב שך זצוק"ל שבתוך דבריו הודיע על התמנותו של חתנו רבי נתן צבי לכהן פאר בראשות הישיבה. מבט עמוק וארוך זה של מנהיג הדור ברבות השנים התגלתה לעין כל כהתנוצצות רוח הקודש, כאשר תחת מרן רה"י זצוק"ל נבנתה עיר של תורה על תילה. במעשיו הכבירים שנבעו מאהבת תורה בלתי מצויה ישיבת מיר בירושלים עלתה והייתה לקריה נאמנה לה ולתורתו בכמות ואיכות שאין לה אח וריע בכל רחבי תבל.

כניסה לבנין הישיבה - אלול תשס"ג

ארון הקודש בבנייתו

חנוכת הבית שבט תשס"ו

לפעם היה מבעיר את בעירת הריתחא דאורייתא' בבית מדרש שכה הייתה חשובה בעיניו, כשהוא הסתובב בין הבחורים ומציע קושיה חזקה בסוגיה. אחת לכמה שבתות רבינו היה שובת עם הבחורים בישיבתו. במהלך הסדרים בש"ק היה לומד עם בני הישיבה וברוב הסדרים אף קבע מושבו בבית המדרש. לביל שבת אחר הסעודה למד בחברותא עם בחור בחדרו, בבוקר לאחר התפילה היה למד עם בחורים עד סעודת השבת, ואחרי מנוחה קצרה כבר היה מתייצב בשעה שתיים בדיוק בהיכל הישיבה. סדר זה היה מקדיש לשמיעת חבורות מבני הישיבה, דבר שערך לעתים אף שעות. לפני שהבחור היה מרצה באוזני השוקקות את חידושו היה שואל לשמו ורק לאחר מכן שמע את שיש לו לומר. בדרך כלל היה מחריש בעת הרצאת הדברים ומקשיב בהנאה ולאחר מכן היה מעודד במילה טובה. לפעמים היה מדובר אף בעשרות בחורים אך זה לא מנע ממנו כשנפגש לאחר מכן במהלך השבת באחד מרבני הישיבה להביע באוזניו את התפעלותו מפלוני זה או אחר.

רבינו היה מייקר מאד את חידושיהם של תלמידיו. פעם לאחר שמיעת עשרות חבורות נתקף רבינו בחולשה עצומה. הבחור הממונה על סידור אמירת החבורות הבחין בכך וסימן לבחור הבא בתור שלא יגש וימתין כעת. אלא שרבינו שם לב שלא נגשים וסימן לבחור שימשיכו לגשת. אדרבה, שמחת התורה תשכח ממנו את ייסוריו. אותה הפעם אף התאמץ רבינו הרבה מעבר לכוחותיו התערב שוב ושוב בתוכן דבריו ולאחר שסיים הפטיר בהנאה גלויה: "אף כך אני העליתי בלומדי את הסוגיה".

המשך בעמוד 10

הרמקול ונשא דברים קצרים ונגשים כי תקוותו שכאן תקום ישיבה בית יוצר שמגדל תלמידי חכמים מופלגים בתורה, יראת שמיים ומדות טובות כדרכה מאז ומעולם של ישיבת מיר. לאחר מכן ניגשו ראשי הישיבה לצקת את יסודות אבן הפינה ואז ראו כל הנוכחים לנגד עיניהם מחזה מרטיט כאשר רבינו זצוק"ל יוצק את המלט ודמעות טהורות נושרות מעיניו ונשפכות גם המה לאבן הפינה לישיבתו הק'.

רבינו ליווה את כל שלבי התכנון והבניה משלבי היסוד ועד הפרטים הקטנים. הכל מתוך חרדת קודש ואחריות לבניית בית השראת השכינה, בית שיוציא לגיונות של מלך קדרים קדרים של בני תורה. רבינו הנחה את האדריכל שלבית מדרש יובילו מדרגות מהכניסה למבוא ומהכניסה של חדרי הפנימיה כדי לטעת בלב הבחורים הרגשה של "מי יעלה בהר ה'". פעם הבחין שבתוכנית משורטטות מרפסות רחבות לאורך חזית הבנין. רבינו הביע לכך התנגדות. בני ישיבה לא אמורים להלך על מרפסות כשפניהם מועדות כלפי חוץ, למקום רשות הרבים, הבחורים אף בעת מנוחתם שוהים בכל הוויתם בפנים, בתוך קריית הישיבה. הוא עמד על כך שיבטלו זאת גם אם הדבר כרוך בעלויות נוספות.

בחודש שבט של שנת תשס"ו התקיים המעמד הגדול של חנוכת בנין ישיבתו בהשתתפות גדולי תורה מכל רחבי הארץ ובראשם מרגן גדולי ישראל, מרן הגרא"ל שטיינמן שליט"א, וכן מרגן הגרמ"י ליפקוביץ והגרמ"פ שיינברג זצוק"ל. בתחילה חנך מרן רה"י את הבית מדרש במסירת שיעור כללי 'בדין שניים אדוקים בשטר' ואח"כ נערך המעמד ברוב עם.

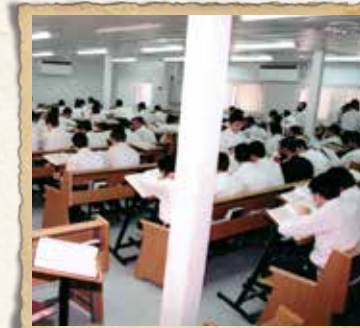
ישיבתו הייתה חשובה למרן רה"י כבבת עינו. שגשוגה, פריחתה והצלחתה עמדו תדיר לנגד עיניו. רבינו ראה בה את מפעל חייו והשקיע בה רבות. פעמיים בשבוע היה מגיע לישיבה ומתערה בין הבחורים בהיכל בית המדרש. היה למד עם כמה וכמה חברות כשמפעם

מרן רה"י זצוק"ל בקביעת מזוזה

משכן הארעי של הישיבה בראשית שנותיה של הישיבה

היכל ביהמ"ד הראשון בראשית שנות הישיבה

הנחת אבן הפינה

ימי ביכורים

לרבינו זצוק"ל שנים רבות הייתה שאיפה להקים ישיבה לבני אר"י כמקובל בעולם הישיבות באר"י. לעומת הישיבה בירושלים שהתרכזת בעיקר כיעד למקום לימוד לבחורים מהשכבה הבוגרת יותר וכולל אברכים

שמהווה את ליבת הישיבה, רבינו חשק בכל מאודו במקום תורה במתכונת ודרכה המפוארת של ישיבת מיר אך שהישיבה תתבע את חותמה בבחורים מגיל צעיר כנהוג בכל עולם הישיבות.

במשך השנים עלו וירדו על שולחנו הצעות שונות בקשר לפתיחת ישיבה ברחבי ארץ ישראל אך התוכניות לא יצאו אל הפועל. בשנת תשנ"ח הציע רבי מאיר ברכפלד ז"ל להעניק לרבינו שטח לבניית ישיבה בשכונת 'אחוזת ברכפלד' שנבנתה באותם ימים. הרעיון נשא חן בעיני רבינו וכדרכו בקודש נכנס בהתלהבות לבדוק זאת ולבסוף נתן את הסכמתו לכך. רבינו הטיל על בנו הרה"ג רבי שמריהו יוסף שליט"א להקים את הישיבה ולדאוג לכל ענייניה.

אספות של ראשי ישיבות לצעירים בירושלים ובבני ברק ובתוך משאו בפניהם אמר להם מליבו הטהור דברים מרטיטים שעשו בכל הנוכחים רושם עצום: "אתם יודעים שברוך ה' לא חסרה לה ישיבה ולא חסרים לי תלמידים וכוחות הרי אין לי. א"כ מדוע אני פותח עוד ישיבה. משום שאני רוצה להרבות תורה בישראל. בקשתי מכל אחד מכן שיסייע לי בזה".

דבריו הזכים עשו רושם בלב שומעיהם וראשי הישיבות שלחו את מיטב הבחורים לישיבה. באותו אלול נפתח שיעור בן ארבעים וחמש בחורים מובחרים.

יחד עם הצלחתה של ישיבתו הק' בצעדיה הראשונים, ההכנות לבניית בנין ישיבתו החלו ביתר עוז. את בנין הישיבה הקדיש ידיד ישיבתו ומקורבו הגדול של רבינו הנגיד רבי יוסף שטרן שליט"א. רבינו זצוק"ל במעופו הגדול שפיעם בו ביקש מהיזם קרקע בגודל של עשרה דונם, כשהוא מסביר את בקשתו שבדעתו להקים מקום תורה גדול, ישיבה שתהא מגדל אור של

תורה לכל ארץ ישראל, ברבניה ובבניה.

יזמי החברה ופרנסי העיר הופתעו. הם היו סבורים שבכדי הקמת ישיבה מספיק בארבעה דונם והם התלבטו האם להיענות לבקשתו של רבינו. קשה היה להאמין שרבינו יגשים את חלומו שהיה נראה כה רחוק להקים ישיבה כה גדולה. לשם כך עלו פרנסי העיר למענו של מרן פוסק הדור הגר"ש אלישיב זצוק"ל והכריע כדעת רבינו זצוק"ל, היות והקמת ישיבה חשובה תקרין על כל העיר וזהו ללא ספק רצונם האמיתי של תושבי העיר, לכן מן הראוי להיענות למבוקשו. הגדרה נפלאה אודות מרן רה"י זצוק"ל נשמעה באותו מעמד מפי פוסק הדור כשאמר עליו לעסקנים: "כשהוא אומר הוא עושה", ולכן אפשר לסמוך עליו.

לאחר זמן קצר נערך מעמד 'הנחת אבן הפינה'. המעמד היה צנוע, אליו הוזמנו ראשי ישיבת מיר - ירושלים ורבינו ופרנסי מודיעין עילית, וכן בני ישיבתו שיידעו אותם על כך רק באותו הבוקר שאחר הצהריים תתקיים הנחת אבן הפינה.

מעמד מרומם זה לא יימחה לעולם מלכות כל מי שנכח שם. רבינו נטל את

סיפר חתנו מורנו רה"י הגאון רבי נועם אלון שליט"א שבאותה העת הונחה בפני רבינו הצעה נוספת לבנין באחת משכונותיה של ירושלים ורבינו התלבט. מחד גיסא ידע רבינו שאם הישיבה תשכון בירושלים יוכל לשהות בה יותר לעתים תכופות מה שימנע ממנו בהיותה של הישיבה באחוזת-ברכפלד עקב מצב בריאותו, אולם מצד שני סבר רבינו שלטובתה הישיבה ולהעליה הרוחנית של הבחורים בתורה ויראה עדיף שהיא תכונן ותבנה באחוזת-ברכפלד. לבסוף הכריע כפי טובת הישיבה.

בתחילה כבסיס התחלתי לישיבתו הק' הוצבו קרואנים ברח' רבי יהודה הנשיא ונפתח כולל של שיישים אברכים. לאחר כחודש וחצי בטו' סיון תש"ס פתחו שבעה עשר בחורים את ישיבתו ובראשה העמיד מרן רה"י את רבינו הגדול רה"י הגאון רבי אריה פינקל זצוק"ל. בתקופת ביכורים זו מסר בה שיעורים הגאון רבי אשר אריאלי שליט"א כאשר להבחל"ח רבינו היה מגיע לישיבה פעמיים בשבוע, לשם מסירת שיעור כללי ולשוחח עם הבחורים בלימוד.

מיד לאחר מכן החלו ההכנות לפתיחת שיעור א'. הדבר היה נראה בעיני הסובבים את רבינו כחלום רחוק אך רבינו בלהטו היוקד לכל דבר שבקדושה והרבעת תורה הדביק את כל סביבתו והצליח למעלה מן המשווער בהקמת השיעור כבסיס איתן לישיבה שתצמח בעקבותיו. לצורך כך כינס שתי

